

REVIEW Rama IX Art Museum Foundation **WUTIGORN KONGKA**

Rama IX Art Museum Foundation

ประธานในพิธีเปิด

คุณบุญชัย เบญจรงคกุล

ประธานกรรมการ บริษัท โทเทิลแอคเซส คอมมูนิเคชั่น จำกัด (มหาชน)

To be presided by

Boonchai Bencharongkul

Chairman, Total Access Communication Public Company Limited

REVIEW WUTIGORN KONGKA

4 Aug - 7 Sep 2008

Galerie N

www.galerienbangkok.com

B-CAT-2-0026
SOL-0001-04-2008

สำหรับวงการศิลปะบ้านเรา ชื่อของวุฒิกร คงคา เป็นที่จับตามองอยู่เสมอมา ในฐานะคนทำงานศิลปะที่มีคุณภาพอย่างต่อเนื่องในนิทรรศการครั้งนี้ อาจารย์วุฒิกร ถ่ายทอด “ความฝันเพื่อในยามตื่น” ผ่านเรื่องราวความสัมพันธ์ของมนุษย์มาเป็นผลงาน “Reverie” นิทรรศการเดี่ยวครั้งล่าสุดของเขาเอง งานของ อ.วุฒิกรให้ความรู้สึกในมิติที่ลึกซึ้ง ของความเป็นมนุษย์เป็นความฝันเพื่อในยามตื่น ความรู้สึกถึงฝันถึงจริง ความใคร่ครวญคำนึงเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความฝัน ...ความเป็นตัวตนของหญิงและชาย ความรักความสัมพันธ์ที่แนบแน่น ซึ่งก็คือเรื่องราวของ “คน” ทั้งในโลกแห่งจินตนาการและโลกแห่งความเป็นจริง งานของอ.วุฒิกรนำพาเราไปสู่โลกที่ไร้กาลเวลา โลกแห่งความฝันและจินตนาการคิดฝันถึง เรารู้สึกถึงอารมณ์ความรัก ความสัมพันธ์ ความโรแมนติก ความสมบูรณ์ ความไม่สมบูรณ์ ความขัดแย้ง ความกลมกลืน ความนิ่งสงบ ความเคลื่อนไหวมีชีวิต... แกลเลอรี เอ็น มีความยินดีอย่างยิ่งที่ได้รับเกียรติจากอาจารย์วุฒิกร คงคา ในการร่วมสร้างแบ่งปันเรื่องราวของมนุษย์ความฝันและจินตนาการในครั้งนี้

ณัฐฤดี พลาลิขิต

Galerie N

Wutigorn Kongka has his name in the Thai art scene's spotlight as always. In this solo exhibition "Reverie", he tells all his "Daydreams" through the stories of people's relationships. His works reflect a dimension of human-being ... it is a day dreaming, a half sleep half awake feeling, pondering. He brings us into his dream-like fantasy world, where he conveys his thoughts, feelings and dream. It's all about "us" ... of what inside a man and a woman ... of love and relationship ... it's all about human. The viewer is taken into his imaginative land, a land of timeless, of myth and ancient tales of his own. And it provokes us to think about our own dream-like world... and a real world. Through his artworks, we see love ... relationship, perfection ... imperfection, harmony... conflict, stillness dynamic of life.

Galerie N is honored to have Wutigorn Kongka, to share his reflection of men, dreams and imagination.

Nattarudee Palalikit

Galerie N

Rama IX Art Museum Foundation

เส้นตรง ไยแมงมุม และ ...

1. เส้นตรง

บ่อยครั้ง... ที่ผมได้อ่านบทความที่เขียนถึงตัวผลงานศิลปะ ในสูจิบัตรประกอบนิทรรศการ โดยเฉพาะงานจิตรกรรม ผมได้พบว่าบทความเหล่านั้น มีหลายชิ้นที่ช่างแจ่มชัด ผูกโยงเรื่องราวรัดกุม สร้างเงื่อนไขแวดล้อมบ่งชี้จนถึงขนาดกล่าวได้ว่าเด็ดขาด อาจกล่าวเป็นอุปมาว่า ชัดเจน ตรงดิ่ง และทรงพลังเหมือนดั่ง “เส้นตรง” ...

บทความเหล่านั้น “อธิบาย” งานจิตรกรรมด้วย “ถ้อยคำ”

ทำให้ผมต้องคิด... ไตร่ตรอง... พิจารณา...

และกับบ่อยครั้งเช่นกัน... ที่ผมนั่งนิ่งคิดคำนึง พลังตรวจสอบตนเองว่าขณะที่ผมกำลังทำงานจิตรกรรมอยู่นั้น ผมคิดอะไร?

และคิดอย่างไร? ...

มนุษย์นั้น “สรรสร้าง” ภาษาขึ้นมาและใช้อย่างหลากหลาย... อาจเพื่อให้เข้าใจโลก ชีวิต หรือเพื่อให้ดำเนินชีวิตและต่อรองกับเงื่อนไขอันแสนสลับซับซ้อนของชีวิตได้ พลังและกระบวนการดังกล่าวนี้กำเนิดและวิวัฒนาการมาในประวัติศาสตร์อย่างยาวนาน คิดไปแล้วช่างมีคุณค่าและน่าพิศวงยิ่ง

ในยุคโบราณ ในอดีต... อาจมีรูปแบบของภาษาสื่อสารอย่างไร ก็อย่างที่ประเภท ผมมีอาจทราบได้...

แต่ ณ ขณะเวลานี้ ที่ผมกำลังคิดและขีดเขียน ผมรู้ว่ากำลังใช้ถ้อยคำ และใช้ภาษาเขียน

...ลองไล่เรียงสะเปะสะปะ.... อาจเพียงคิดฝันเฟื่อง เป็นเพียงการคิดและจินตนาการไปของจิต...

“ ภาษาถ้อยคำ... พูด เขียน...

อธิบาย... บรรยาย... พรรณนา... และ / หรือ ภาษาทวินิพนธ์

ล้วนแตกต่างกัน และมีอาจทดแทนกันได้ (แต่อาจอาศัยและส่งเสริมกันและกัน)

ภาษาคณิตศาสตร์ คิดและคำนวณ จำต้องตั้งปณามธรรมจนเป็นรูปธรรมสูงสุด

ภาษาภาพ ภาษาทัศนศิลป์ สรรสร้างสุนทรีย์นิลย์ กว้างไกล คล้ายไร้ขอบเขต...

ภาษาดนตรี... ฯลฯ... ฯลฯ... ฯลฯ ”

แม้ทั้งหมดแห่งภาษาล้วนสื่อสารมุมมองและประสบการณ์ชีวิต

(แม้ทั้งหมดล้วนแล้วเป็นเครื่องมือ เป็นวิถี...หรืออาจเป็นจุดหมาย...???)

หรืออาจสื่อสารความจริงหรือสัจธรรม (แห่งตัวตนของมันเอง... ???)

แต่ล้วนแล้วต่างผุดผกด้วยคุณลักษณะเฉพาะตน

เมื่อเราท่านคิด พิจารณา ทำความเข้าใจสิ่งต่างๆในชีวิต ทั้งเล็กและใหญ่

จะสำคัญหรือธรรมดาสามัญ จำต้องตรึกตรองมัน ทำให้เป็นโจทย์เชิงวัตถุวิสัย

ใช้เหตุผลอธิบาย วัดและกะสัดส่วนด้วยความคิด ด้วยถ้อยคำเป็นรูปธรรมจนคล้ายกระจ่างแจ้ง

นั่นเป็นพลังอันจำเป็น เป็นแรงขับหนึ่งแห่งชีวิตที่สำคัญยิ่ง

อย่างไรก็ตาม...

เมื่อภิกษุคนทรุดกายลงนั่งและจับดินสอหรือปากกาขึ้นขีดเขียน

ถ้อยคำก็เหมือนดังติดปีกโบยบิน เป็นเสรี (จากภาษาอธิบาย)

เมื่อนักคณิตศาสตร์ (และเราทั้งหลาย) คิดผ่านภาษาคณิตศาสตร์ ตาราง และสูตรคำนวณซับซ้อน / พื้นที่ของภาษาถ้อยคำ ก็ถูกจำกัด

เมื่อจิตรกรคิดผ่านภาษาภาพ ภาษาศิลป์ / ความเป็นศูนย์กลางของภาษาถ้อยคำ... ก็สิ้นสุดลง

แน่นอนว่าโดยพื้นฐานแล้วเราคิดผ่านภาษาถ้อยคำ

เพื่อทำความเข้าใจ จึงต้องหาถ้อยอธิบาย

แต่ในเมื่อจิตรกรรมเป็นการสร้างสรรค์ด้วยภาษาที่แตกต่างไปจากภาษาถ้อยคำ

เราต้องรับรู้ และ เข้าใจ... จิตรกรรมผ่านถ้อยคำอธิบายทุกครั้งไปหรือ...???

และแม้ว่าภาษาถ้อยคำนั้นจะมีอำนาจกำหนดความคิด แต่มันก็มีข้อจำกัดเช่นกัน...

และคงจะมีคนมากมายที่เชื่อว่าภาษา “คำ” ทดแทน “ภาพ” ได้จริง

จึงจำต้อง “อ่านและเข้าใจ” ภาพแบบภาษาถ้อยคำ

แต่จะละเลย “ความเป็น” ที่แตกต่างของจิตรกรรมหรือ...???

แม้ทรงความรู้และพยายามขีดเขียนหมกมุ่นมุ่งมั่น “อธิบาย” คงเข้าถึงได้เพียงบางบริบท และเป็นได้เพียงการสร้าง “ตัวบท” ใหม่

ยิ่ง “ผูกโครงเรื่องเรียบเรียง” สร้าง “เส้นตรง” ให้แจ่มชัด ก็ยิ่งต้องตัดทอนบางสิ่ง และขับเน้นบางสิ่ง

สิ่งที่ถูกขับเน้นชี้ชัด ก็คงสำคัญ และเป็นเพียงบริบทหนึ่ง

สิ่งที่ถูกตัดทอน ถูกปิดบัง ก็คงสำคัญ... และเป็นบริบทอื่น... (อีกมากมาย ซึ่งมีอาจประมาณจำนวนได้)

และอาจทำให้ความหลากหลาย ความเลื่อนไหลแห่งความหมาย..และความงดงามของศาสตร์หนึ่ง

ภาษาหนึ่งต้องถูกจับตอกรัง

และสูญเสียอิสรภาพอันยืดหยุ่น อันเป็นชีวิตของมันไป...

2. โยแมงมุม

(บ่อยครั้ง...ที่ผมนั่งนิ่งคิดคำนึง พลังตรวจสอบตนเองว่าขณะที่ผมนั่งทำงานจิตรกรรมอยู่นั้น ผมนึกอะไร? และคิดอย่างไร?)

- ตามตัวเอง

- ผมพบว่าในการทำงานศิลปะ สร้างสรรค์เป็นจิตรกรรม มีอะไรมากมายที่แสนสลับซับซ้อนเป็นพื้นฐาน

สนับสนุน เป็นข้อมูลสะสมอยู่ในคลังแห่งสำนึก...

- ผมพบว่าขณะวาดภาพอาจคิดด้วยภาษาถ้อยคำบ้าง แต่ก็ไม่มากนัก

- ผมพบว่าผมคิดเป็นภาพ ด้วยภาษาภาพ ขณะปวดปัสสาวะบ่อยๆ ผูกสร้างโยโย่ สำนึก / ไร้สำนึก บนผืนผ้าใบ

- ผมพบว่าเมื่อคุณค่า มีแรงจูงใจเชิงอุดมคติ ที่จะไป ณ ที่อันสูงส่งกว่า ไปถึงได้แสนยาก และอาจเป็นเพียงความจริงทางจิตของบุคคล

- ผมพบว่ามีความทรงจำมากมาย มีมายาคติมากมาย มีความสุข ความทุกข์ ความเจ็บปวด และความงดงามมากมาย...

- ผมพบว่ามีหลายสิ่งปนเป กระเล้า และผุดแจ่มชัดขึ้นมาชั่วขณะ ผลักดันให้การวาดภาพ อาจหันเหไปทิศใดทางหนึ่ง...

- ผมพบว่า ผมคงจะต้องเขียนคำว่า “ผมพบว่า” อีกหลายๆ บรรทัด ฯลฯ...

* หากจะแทนถ้อยคำ “ผมพบว่า” ทั้งหมดด้วยภาพสัญลักษณ์หนึ่ง คงเปรียบสิ่งที่ผมพยายามกล่าวได้กับ “โยแมงมุม” ที่มีเส้นใยมากมายถักทอเกาะเกี่ยวรั้วร้อยประสานสัมพันธ์กัน ห้อยตัวอยู่กลางอากาศในความมืด ชั่วขณะหนึ่งอาจมีแสงสว่างสาดส่อง อาจมีเส้นใยเล็กๆ ณ จุดหนึ่งกระทบแสงและเปล่งประกายระยิบระยับโดดเด่นขึ้นมาแล้วก็เลื่อนลับตาไป และ ณ ขณะเล็กๆ นั้นเองที่ความคิดบังเกิด อารมณ์บังเกิด แรงปรารถนาบังเกิดเป็นวัฏจักรซ้ำแล้วซ้ำเล่า และเมื่อผมพยายามทำความเข้าใจกระบวนการนี้ คงต้องไขตามตรงว่าผมไม่เคยพบ “เส้นตรง” อันชัดเจนใดๆเลย

3. คุณค่า... ความหมาย... ความเชื่อ...

คงมี...และต้องมีพลังหนึ่งใด ที่ขับเคลื่อนสำนึกแห่งชีวิตและจินตนาการ ที่มีพลัง มีศักยภาพ เลยขอบเขตแห่งเหตุและผล... และมีต้องการความเข้าใจใดๆ (หรืออาจต้องการ “การทำความเข้าใจ” อย่างยิ่ง...)

อาจเป็นด้วยเหตุนี้ ด้วยพลังลึกลับนี้ มนุษย์จึงดิ้นรนและไม่ยินยอมสยบ

อาจเป็นด้วยเหตุนี้ ด้วยพลังลึกลับนี้ มนุษย์จึงผลิต จึงสร้างสรรค์

อาจเป็นด้วยพลังนี้ ขอบเขตที่จำกัดจึงกลายเป็นเงื่อนไขท่าทาย

หากลองคิด ลองย้อนเวลากลับไปในอดีต ในวันเวลาที่ผู้คนยังมีรู้จักเขียนอ่าน
ในวันเวลาที่พวกเขาเลือกสรร ดิน หิน หรือกิ่งไม้ หรือสิ่งอื่นๆ

บรรจงเสกสร้างสีสันเพื่อวาดระบายบนหินผา และผนังถ้ำ

ด้วยแรงขับใด... ด้วยแรงขับใด... ด้วยแรงขับใด...

มุ่งบรรลุลิขิต... มุ่งบรรลุลิขิต...

และแม้เมื่อเวลาผันผ่านและมนุษย์เปลี่ยนการนิยามความหมาย

และแม้เมื่อพวกเขาเชื่อว่าตนรู้เกือบทุกสิ่ง เข้าใจเกือบทุกสิ่ง

และแม้พวกเขามีวิถีแห่งการแสดงของแรงปรารถนาอันหลากหลาย ด้วยสื่อที่หลากหลาย

พวกเขายังคงไม่ล้มเลิกการวาดระบาย...สร้างโลกแห่งจินตนาการสองมิตินี้

ด้วยแรงขับใด... มุ่งบรรลุลิขิต... (พอมีคำตอบใหม่...)

ครั้งหนึ่งมันเคยอยู่ในพิธีกรรมแห่งชีวิตและวิญญาณ

ครั้งหนึ่งมันเคยถูกเรียกว่าเป็นการสร้างสรรค์ เป็นอารยะ เคยได้รับการยกย่องสูงส่ง

ครั้งหนึ่งมันถูกกล่าวหาว่าห่างไกลจากวิถีชีวิตสามัญ ห่างไกลสำนักของสังคมมวลชน

และอาจพลัดตกจากขอบเขตของวันเวลาและความหลากหลายของยุคสมัย

มันอาจถูกรวบรวมเป็นความรู้ สามารถส่งสอนกันเป็นทฤษฎี

อาจเป็นวัตถุแห่งการศึกษา ทำความเข้าใจ และสรุปลงเป็นคำตอบ

ซึ่งคงเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย และจะเปลี่ยนแปลงไปตลอด

แต่เราท่านผู้ซึ่งยังพอรู้จัก มีหัวใจที่พอจะซึมซับ และพอจะรู้คุณค่า

จะปล่อย / วางมันไว้ ณ จุดใดในใจตน...

...จากสายตาของนกสีเทาบนฟากฟ้า

มองลงมาสู่เบื้องล่าง

ในขณะทางปีกกระทบระลอก...

ดวงตาคมกริบเห็นภาพกว้าง

เคลื่อนผ่านไป...

เคลื่อนผ่านไป...

ธเนศ อ้าวสินธุ์ศิริ

REVERIEWUTIGORNKONGKA

Chapter 1 : In the Desert

ผมนึกถึงทะเลทรายที่เว้งว่างทั้งจากหนัง Lawrence of Arabia และ The English Patient แล้วนำมาสร้าง
ขึ้นใหม่ให้เป็นสถานที่ของผู้ทรงอำนาจทั้งในทางการเมือง, หรือเกมส์รักที่ผู้ทรงอำนาจกำลังถวิลหา
ออ้างว่าง, ไร้ชีวิตและแห้งแล้ง แต่ทว่าก็โรแมนติกและน่าพิศวง

Chapter 2 : In the White house

เป็นเรื่องราวของครอบครัว และอารมณ์ความรู้สึกภายในบ้านที่มีชีวิตชีวา, มีการกระโดดโลดเต้นสบายใจ,
มีความสุข

Chapter 3 : In Space

เหมือนกับความรักในความรักที่ปนๆ มากับอารมณ์เพศของชายหนุ่มหญิงสาวซึ่งลอยเคื่องคว้างอยู่ใน
Space ที่มีบรรยากาศอันเยือกเย็น ผมนึกถึงบรรยากาศของหนัง 2001: A Space Odyssey ที่ดูเย็นชา, เรียบนิ่ง, สงบ
เยียบ แต่มีความเคลื่อนไหวซ้าๆ ที่ดูแล้วโรแมนติกซะมิด

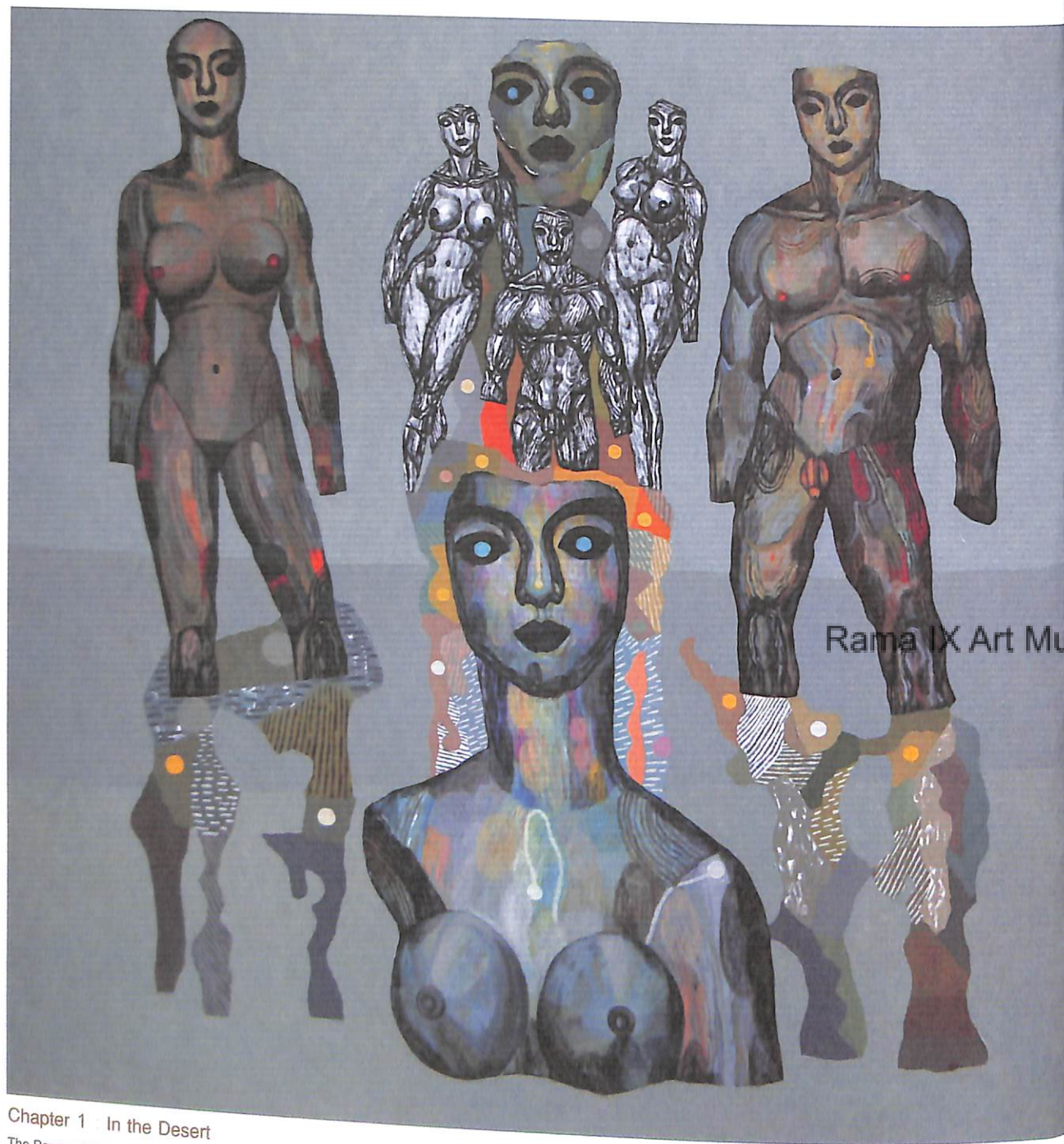
Chapter 4 : In the Battlefield

หนังสงครามในทะเลทรายอาจดูน่าเบื่อ แต่ผมกลับรู้สึกถึงมันดั่งลึกลับบางอย่าง มันมีภาพของฝุ่นคลุ้ง, ร้อนแล้ง
และแน่นอน มีความโรแมนติกแอบแฝงอยู่ ผมคิดว่ามันคงเป็นความอ้างว้าง, เดี่ยวดาย, ที่ควบคู่มากับการคิดถึง
คนึงหาใครสักคน ผมจัดการสร้างฉากงานแต่งงานที่อยู่ในทะเลทรายอันเต็มไปด้วยซากปรักหักพังของสงคราม เหมือน
กับในความขลังของอารยธรรมเก่าแก่ที่ถูกลิ้มไปแล้วได้ถูกปิดฝุ่นขึ้นมาใหม่ อย่างมีความสุขบนโลกที่ทรนทรุ่ยไป
ด้วยการแก่งแย่งของมนุษย์

Chapter 5 : My Character

ที่จริงการแนะนำตัวละครควรจะต้องอยู่ตอนต้นเรื่อง แต่ผมคิดว่าเกร็ดตลกตลกท้ายเรื่องน่าจะขลังกว่า ก็เลย
เลือกที่จะนำเสนอในตอนนี่ (แต่สำหรับผลงานในห้องนิทรรศการคงไม่อาจเรียบเรียงแบบนี้ได้) ตัวละครของผมโดย
มากเป็นผู้ชายกับผู้หญิงที่อาจจะเปลี่ยนสี, หุ่น, ท่าทาง, หน้าตา แต่ก็ยังคงความรู้สึกเดิมๆ เอาไว้คือ ไร้ชีวิต, ไร้จิตใจ,
มีแต่ความเยือก และอยู่ในโลกของตัวเองอย่างสงบ ขึ้นอยู่กับผมว่าจะจัดแจงให้พวกเขาไปปรากฏตัวในเรื่องอะไร ซึ่ง
พวกเขาก็ไม่ได้แสดงอะไรมากไปกว่าบุคลิกที่พวกเขาเป็น ซึ่งสำหรับผมแค่นี้ก็เพียงพอแล้วที่จะปล่อยให้พวกเขา
ดำรงอยู่ในความฝันอันลึกลับ ที่แม้แต่ตัวผมเองก็ยังไม่เข้าใจอย่างเด่นชัดนักว่าภาพเหล่านี้มันออกมาได้อย่างไร

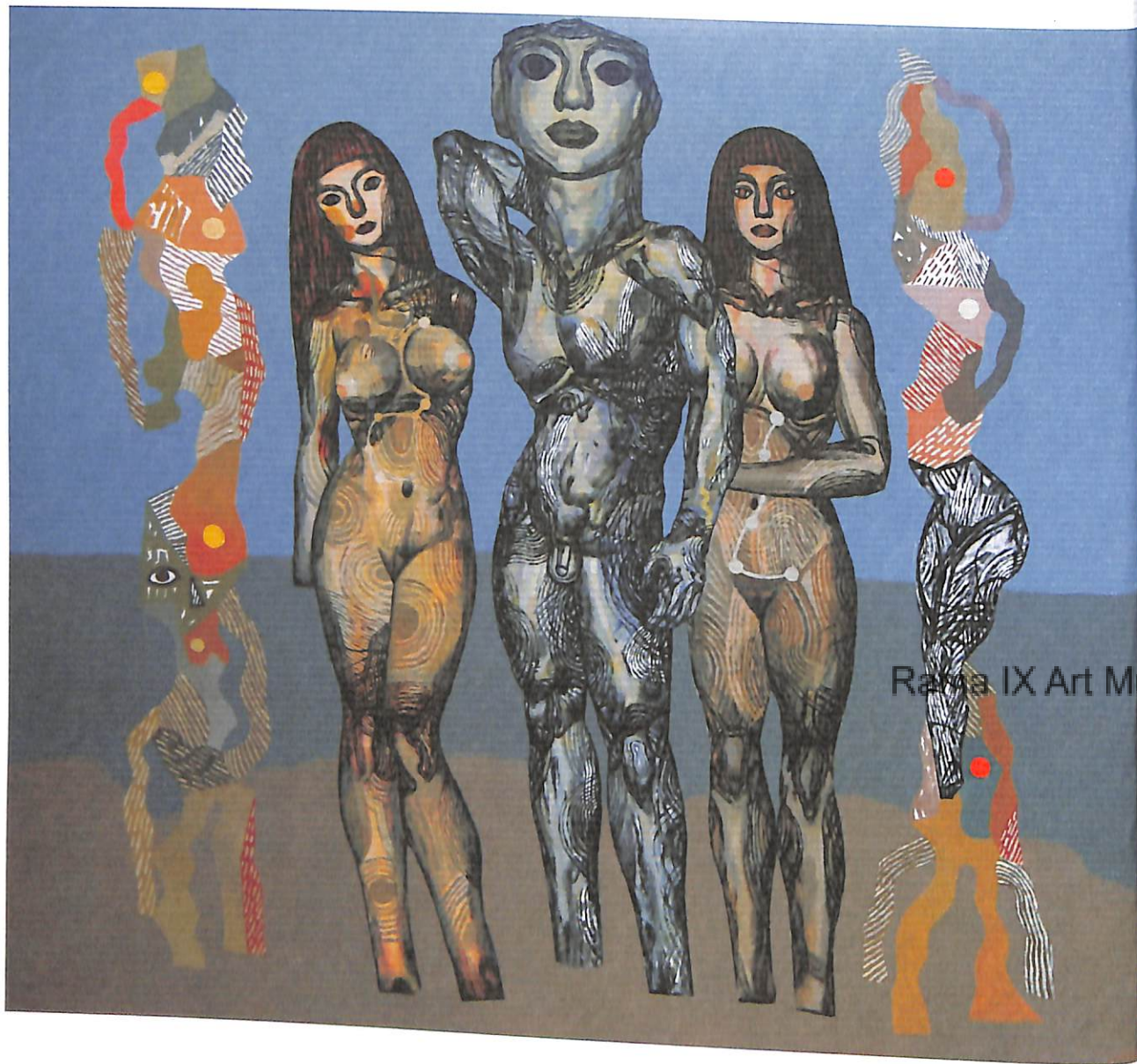
วุฒิกร คงคา

Chapter 1 : In the Desert
The Power of Blue Eyes
150 x 150 cm.
acrylic on canvas

Chapter 1 : In the Desert
The Power of the man
100 x 100 cm.
acrylic on canvas

Chapter 1 : In the Desert

The Power of Desire

130 x 130 cm.

acrylic on canvas

Chapter 1 : In the Desert

The Power of Despot

130 x 130 cm.

acrylic on canvas

Chapter 2 : In the White house
 Playground
 170 x 170 cm.
 acrylic on canvas

Chapter 2 : In the White house
 Holiday
 170 x 170 cm.
 acrylic on canvas

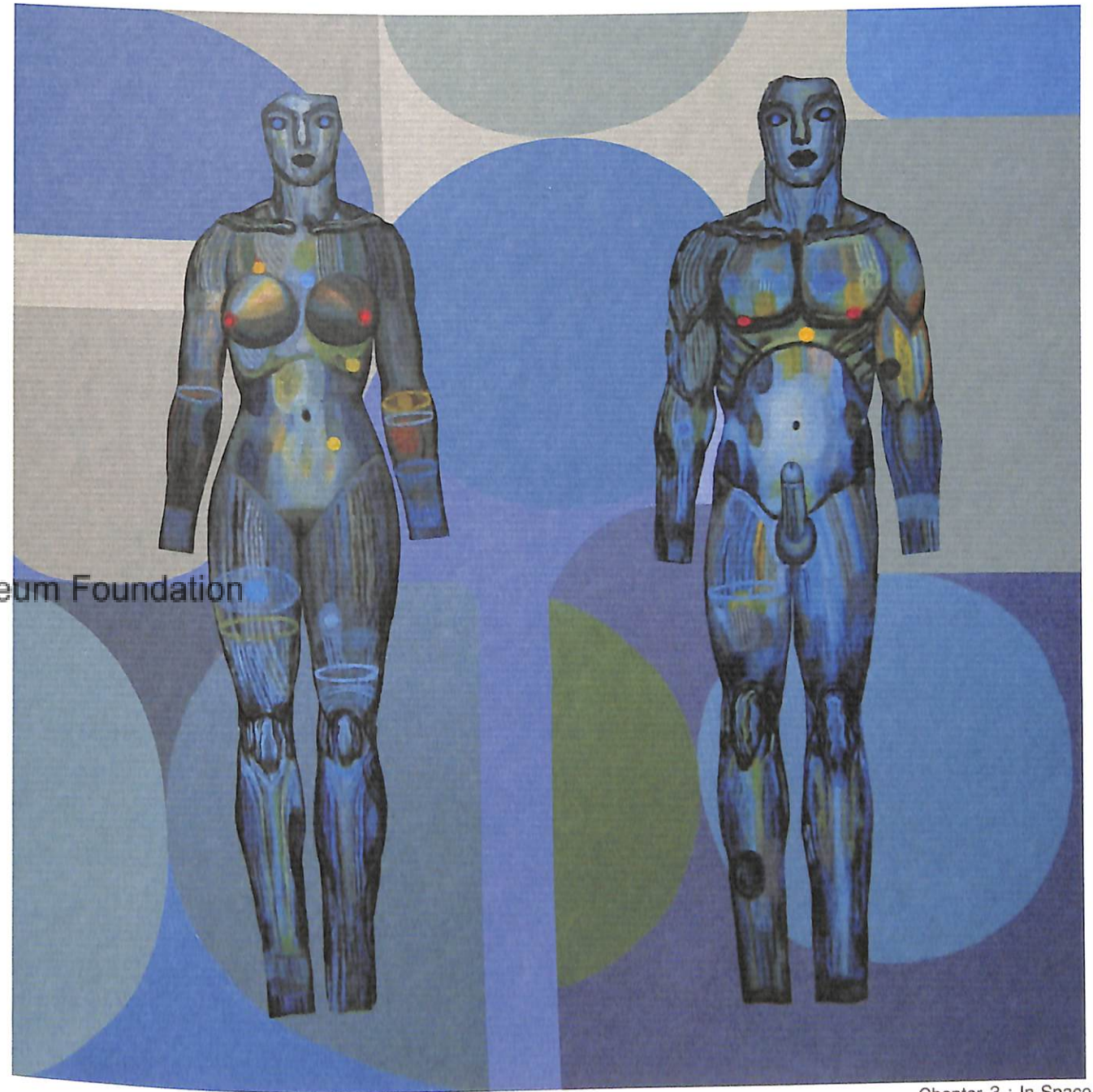

Chapter 3 : In Space

Love and float

120 x 120 cm.

acrylic on canvas

Chapter 3 : In Space

Love and Miss

120 x 120 cm.

acrylic on canvas

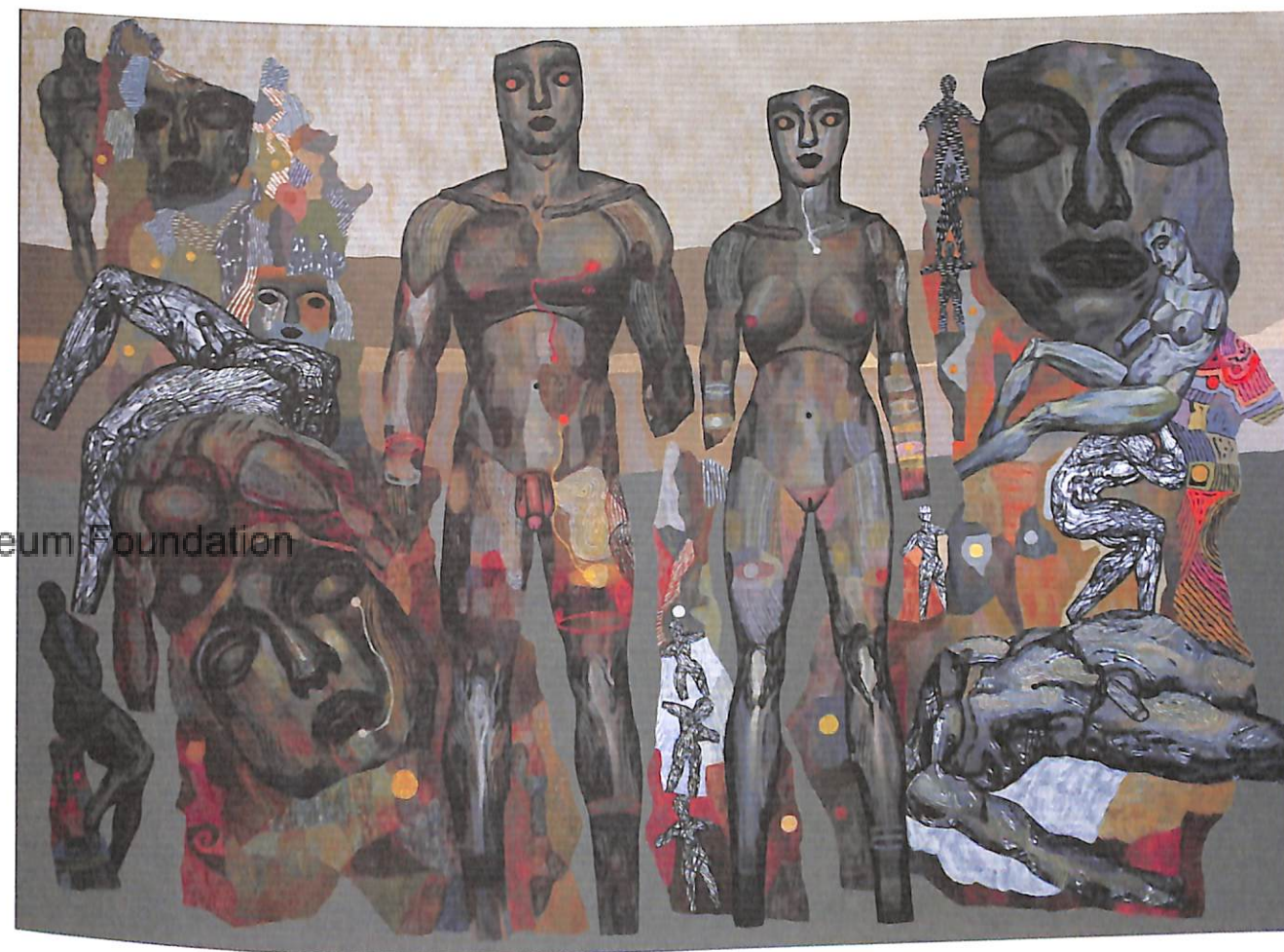

Chapter 3 : In Space

Love and Rest

120 x 120 cm.

acrylic on canvas

Chapter 4 : In the Battlefield

Wedding on Battlefield

200 x 280 cm.

acrylic on Canvas